

BARBORA WALTEROVÁ BENEŠOVÁ

V NÁRUČI
KANIBALA

KIÓKAN

edice
KIO KAN

Copyright © Barbora Walterová Benešová, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Barbora Walterová Benešová, 2019

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-103-7

„Vědomí, že člověk může pozřít člověka, bylo v naší kolektivní psychice zakořeněno už dávno předtím, než antropologové našli první důkazy o chuti našich předků.“

Historie kanibalismu

Tuto knihu věnuji tatínkovi,
bez kterého bych zřejmě nikdy nevzala tužku do ruky,
a mamince, bez které bych v tom psaní
rozhodně nikdy nepokračovala.

1 Když jsem otevřela dveře našeho pražského mezone-
tového bytu, konečně na mě dýchl trochu chladnější
vzduch. Aspoň tady ta klimatizace funguje, jinak
bych se už asi uvařila zaživa. Venku bylo totiž dusno jako
v prádelně a velmi těžko se dýchalo. Obloha dávala najevo, že
už brzy zkropí přehřáté městské chodníky úlevným deštěm.
Jenže to slibovala už od rána a pořád se nic nedělo.

Vyndala jsem nákup do ledničky a otevřela si lahev dokonale vychlazeného piva, musela jsem se zchladit i zevnitř.

„Zlato, jsem doma,“ zavolala jsem do útrob našeho až příliš tichého příbytku. Samozřejmě nepřišla žádná odpověď. Minula jsem schodiště a prošla úzkou chodbou, která byla zakončena třemi stejnými tmavě hnědými dveřmi se světlým žilkováním. Architekt nám tvrdil, že tento dekor je absolutně moderní a nadčasový a že se rozhodně jen tak neokouká. Ty dveře tu byly teprve rok a mně už připadaly až příliš okoukané. Dokonce si troufám říct, že mě pěkně štvaly. Kdyby mi to nebylo trapné, řekla bych Pavlovi, že chci nová dveřní křídla do celého bytu a tentokrát bych si vybrala mnohem světlejší barvu. Ale dobře jsem věděla, že si na změnu budu muset počkat ještě rok nebo možná dva.

Prostřední dveře již okoukaného nadčasového dekoru vedly do pracovny. Jemně jsem na ně zaklepala a vešla dovnitř i se svou orosenou lahví. Pavel seděl v tichu a šeru místnosti a díval se do počítače, zuřivě klepal do klávesnice a vůbec nevnímal okolní svět.

„Miláčku, jsem doma,“ musela jsem dojít až k němu, aby si mě vůbec všiml.

„Ahoj, Adri,“ konečně si uvědomil, že není v místnosti sám.
„Lásko, jen to dopíšu a hned se ti budu věnovat.“

„To bych byla ráda.“

„Kolik je vůbec hodin?“ zeptal se, ale pořád nezvedal hlavu od monitoru. Všimla jsem si, že má rudé a popraskané oči. Určitě za celý den ani na chvíli nezvedl hlavu. Někdy jsem ho dokonce podezírala, že se zapomíná přes den chodit i vyčůrat. Ale doufala jsem, že jeho zdravotní stav v tomto případě za mě ohlídá močový měchýř.

„Je sedm.“

„Jako večer?“ podivil se a oteklýma očima se poplašeně rozhlížel po místnosti. Přes zatažené žaluzie a speciální stahovací rolety vůbec nemohl mít potuchy o tom, zda venku svítí slunce, nebo je hluboká noc.

„A jak dlouho tady sedíš?“ Zjevně ho překvapilo, že ztratil už celý den.

„Momentíček, musím tohle dodělat.“

Vrátila jsem se zpátky do obývacího pokoje, shodila lodičky, které mě šíleně tlačily, a položila jsem si nohy na konferenční stolec. Našla jsem ovladač na televizi zahrabaný pod vrstvou polštářů na gauči a pustila si zprávy.

Pavel vždycky tolik pracoval. Je pravdou, že kdyby nebylo jeho, nikdy bychom si nemohli dovolit mezonetový byt přímo v centru Prahy v Londýnské ulici. Byl programátor, spravoval webové stránky nejrůznějších klientů, sám je vytvářel a jeho velkým koníčkem bylo vymýšlet a vyrábět počítačové hry. I když poslední dobou frčely především střílečky, Pavel se věnoval spíše těm bez násilí. Tvořil simulátory, dobrodružné hry nebo adventury. Jeho gamesky, jak jim s oblibou říkal, měly vždycky nějaký příběh a pointu. Poslední, na které vydělal doslova balík, byl simulátor dopravní a přepravní společnosti, jmenovalo se to tuším *Speditér* nebo tak nějak podobně. Každý hráč musel jezdit kamionem, autobusem, řídit lodě a ostatní velké dopravní prostředky a přitom ještě vést celou vlastní společnost. Zkoušela jsem to hrát, ještě než

šla hra do výroby, a vůbec mi to nešlo. Pavel zhodnotil, že ze mě by se nikdy nemohl stát gambler. Všechny nákladáky jsem nabourala, s autobusem plným cestujících jsem se zřítila ze svahu do řeky a jako pilot letadla jsem dokonce ani neodstartovala z letiště. Dala jsem mu to jako novou výzvu. Vymyslet hru, která by mě nejen bavila, ale hlavně by mi alespoň trochu šla. A nejužasnější na tom všem bylo, že se jeho celoživotní koníček stal jeho zaměstnáním, které ho dokázalo bez problémů uživit.

„Teploty v Česku dosáhly neuvěřitelných 39,8 stupně, které meteorologové naměřili v Řeži a Dobřichovicích u Prahy,“ hlásila mi sympatická moderátorka z televizní obrazovky. „Pátek tak překonal letošní vedra a stal se nejteplejším dnem roku. Uvedli to pracovníci Českého hydrometeorologického ústavu. Česko teplotami překonalo i některé středomořské země. Na většině stanic měřících déle než 30 let padly rekordy, ale absolutní český rekord 40,4 stupně zatím odolal.“ Vážně byla moc hezká a sympatická, ale vůbec jsem nechápala, proč jí na sebe dali takové příšerné šaty, které byly ušité snad z rudého tesilu. Napadlo mě, jestli se moderátorky oblékají samy, nebo zda mají své vlastní stylisty, či alespoň módní poradce. To, co někdy měly na sobě, byla totiž fakt hrůza.

Zaslechla jsem za sebou kroky bosých těžkých nohou. Pavel mě chytil ze zadu za krk a políbil do vlasů někam za ušní boltec.

„O co jsem přišel?“ zeptal se mě.

„Dneska bylo vedro,“ usmála jsem se.

„To jsem si všiml, proto jsem nevytáhl žaluzie ani paty z domu. Co bude k večeri?“ Přešel do kuchyně a hledal nějaký kus jídla, který by mohl slupnout.

„Tys zase neobědval, že ne?“ podívala jsem se na něj přísně a následovala ho za kuchyňskou linku.

„Neměl jsem dneska vůbec čas,“ přiznal se a otevřel troubu, ale ani tam nic voňavého a chutného nenašel. Podrbal se za uchem a přemýšlel, kam jsem mu mohla nějakou tu dobrotu

schovat. Rozhlížel se po kuchyni a oči se mu zastavily na velké dvoukřídle lednici, která byla stejně po většinu roku poloprázdná. Vůbec nevím, proč jsme si museli kupovat tak velkou chladničku, když nejsme schopni ji naplnit.

„V lednici je salát,“ nasměrovala jsem ho na správné místo, kde najde tu pravou a osvěžující večeři.

„Zase salát?“ zkrabatěl nos a já zaslechla, jak zacinkala lžička v lahvi od vína, když otevřel jedno křídlo lednice. Kovová lžička zasunutá v hrdle otevřené butylky totiž sloužila jako víčko, které má zabránit tomu, aby se víno zkazilo. Nevím, jak jsem na to přišla, ale zřejmě jsem si to někde přečetla.

„Miláčku, v tomhle vedru se snad ani nic jiného jíst nedá,“ hájila jsem se.

„Dal bych si kus masa,“ přiznal a vylovil z chladu svoji porci salátu. Otevřel průhlednou plastovou krabičku a podezřele si k zeleninové směsi přičichl.

„Nechala jsem ti tam dát kuřecí maso,“ ujistila jsem ho, když jsem viděla, jak nedůvěřivě hledí na roztomilá rudá cherry rajčátka smíchaná s nasekanou rukolou a polníčkem.

„Myslíš tyhle dva kousky?“ divil se a mezi prsty sevřel tenký plátek masa, který zvedl do vzduchu a okukoval ho ze všech stran.

„Pavlí!“ zaprosila jsem, protože jsem se nechtěla hádat. Přimhouřil jedno oko a tím otevřeným se na mě snažil pohlédnout skrz kuřecí prso posypané grilovacím kořením. Potom si všiml mého přísného výrazu a přestal mrkat. Chtěl vrátit plátek zpátky do zavíracího boxu a najednou se usmál. „Já vím, už to vidím, jsou tu tři kousky kuřete,“ ušklíbl se. „Teda jestli je to opravdu kuře.“

„Nebudeme se hádat,“ ujistila jsem ho pevně a vyndala si z lednice svůj super zelný salát. Jsem totiž vegetariánka. Nikdy nejím maso. Nevím proč, ale prostě ho nedokážu pozřít. Vidím to stvoření, které muselo zemřít proto, abych se já mohla nadlábnout, a zvedá se mi z toho žaludek. Zato

miluju ovoce a zeleninu a dokonce nepohrdnu ani kynutými knedlíky. Nejsem nijak závislá na super zdravé stravě. Jen prostě nesnáším maso.

Pavel si nacpal všechny plátky kuřete, které v mističce objevil, do pusy a zahuhlal: „Půjdu do tělocvičny, jdeš se mnou?“ A vrátil salát s vyjedeným masem zpátky do ledničky. Polníčku, červené řepy ani fazolových lusků, které jsem mu do krabičky tak pečlivě naskládala, si samozřejmě ani nevšiml.

„Dneska ne, jsem strašně unavená.“ Znovu jsem se usadila do měkké pohovky a natáhla nohy před sebe na skleněnou desku konferenčního stolku. Nechtělo se mi v tomhle vedru znovu opouštět byt přesycený úlevnou klimatizovanou atmosférou.

„Stalo se něco?“ Přeskočil opěradlo, aby svým zadkem přistál těsně vedle mě na gauči. Pak mě chytl kolem ramen a znovu políbil na spánek.

„Ano, v kanceláři mi celý den nefungovala klimatizace a sedět za tím obrovským oknem bylo jako zažít opravdický skleníkový efekt.“ Měla jsem pocit, že je moje stížnost oprávněná, a potřebovala jsem se nechat politovat.

„Až se vrátím z tělocvičny, můžeme se spolu vysprchovat,“ snažil se mě navnadit.

„Uvidíme, jestli nebudu spát, až přijdeš,“ nebylo to míněno nijak nafoukaně, jen jsem vážně cítila, že si nutně potřebuji odpočinout.

„Dobře, tak já jdu, kde mám tašku s věcmi?“ políbil mě ještě jednou na rozloučenou.

„Tam co vždycky. V přístěnku pod schody.“

„Jsem jako Harry Potter,“ rozesmál se. „Odstěhovala jsi mě do přístěnku.“ Byl to vtip, který opakoval pokaždé, když si bral svoji tašku s věcmi do tělocvičny. Takže zhruba třikrát týdně. Možná i proto vytisknul cedulku s logem Harryho Pottera a pověsil ji na zkosené dveře pod schodištěm. Na ty tmavě hnědé dveře se světlým žilkováním, které mi tak strašně lezly na nervy.

Když Pavel odešel, posadila jsem se zpátky k televizi a pustila si na dévéděčku svůj oblíbený muzikál *Mamma Mia!* Byla to jedna z mála věcí, které mě dokázaly perfektně rozptýlit, a já nemusela myslet na nic okolo. Promasírovala jsem si bolavou kyčel a usykávala u toho bolestí. Vždycky když se schylovalo ke změně počasí, mé staré zranění se ozvalo. Bolelo to jako čert a já se musela uložit do polohy na levém boku schoulená do klubíčka a čekat, dokud to zase nepřejde. Ležela jsem na gauči hrozně dlouho a bolest pořád neustupovala. Už aby začalo pršet. Vždycky když se k zemi spustily první dešťové kapky, bolest v kyčelním kloubu začínala pomalu odeznívat. Jenže ono stále nepršelo a nepršelo.

Došla jsem si do domácí lékárničky pro ibalgin. Růžové štěstí mi mělo přinést kýženou úlevu. Potřebovala jsem usnout alespoň na chvíli. Zapila jsem prášek sklenicí studené vody a přesunula se belhavými kroky do ložnice. Myslím, že mi nedělají dobře podpatky, ve kterých musím chodit do práce. Kdyby bylo na mně, pohybovala bych se bosa, ale to by asi šéfová v našich luxusních střešních ofisech jen těžko rozdýchávala. Plastiková Sue, jak jsme jí s kolegyněmi přezdívaly, měla na sobě víc zkrášlovacích chirurgických zákroků, než kdyby člověka polili kyselinou a musel chodit na operace, aby vypadal zase normálně. Někdy jsem přemýšlela nad tím, jak vypadala ještě jako obyčejná Zuzana Deberová. Upřímně pochybuji, že i tohle bylo její pravé rodné jméno. Ředitelka našeho nakladatelství chtěla být za každou cenu tak strašně moderní, že si oblíbila dokonce i používání amerikanismů na pracovišti. Tenhle zlovyk ovšem v českém nakladatelství, kde se všichni s češtinou mazlí a hrajou si s ní, aby byla zvukomalebná a každé slovo bylo doslova vyšperkované, byl dost nešťastným řešením. Neustále po mně chtěla printovat překlady, a hlavně abych je nezapomněla uploadnout do systému. Každé ráno si poručila černou coffee s donutem a večer po práci ráda chodila do pubu. Nikdy jsem si o ní nemyslela, že je normální. A vždycky když mi chtěla

oponovat, začínala větu slovy *by the way*. Naučené americké fráze navíc dost často užívala špatně. Johnnyho Deppa překřtila na „Dípa“ a z francouzského tvarohového sýra udělala chalupu. Poučovala nás všechny, jak důrazní a přesní musíme být ve správných překladech knih do češtiny, a pak si klidně v restauraci objednala: „Já bych prosila jednou gnoči s jala-peños a jako dezert kroušent.“

Vzbudil mě Pavel, když se vrátil z posilovny. Byl vymydlený, jeho roztržené vlasy voněly pánským šampónem a z těla jsem cítila adidasové mýdlo, které ode mě dostal před pár týdny k svátku.

„Jsi v pořádku?“ ptal se starostlivě, když mě našel schoulenou na posteli a celou zpocenou. Nebylo to vedrem, protože klimatizace v bytě byla pořád zapnutá a v pokoji bylo příjemně. Dobře věděl, jakými bolestmi a nočními můrami trpím. Vlastně celou dobu, co se s Pavlem známe, jsem tyhle problémy měla. A to už to budou dva roky.

„Už je to dobrý,“ usmála jsem se na něj chabě a políbila ho.

Pavel pustil televizi, která visela na stěně vedle dveří. Položil se na bok za mě a jednou rukou mě objal kolem pasu. Myslela jsem si, že bude vyžadovat „manželské“ povinnosti, ale měl pochopení. Když jsem se bála nebo mě něco bolelo, ani se nesnažil. Líbal moje odhalená ramena a jen mě něžně hladil po bolavém boku anebo po zádech. Milovala jsem jeho letmé doteky, které ve mně probouzely lásku a především důvěru. Bylo to tak příjemné, ale nikdy jsem si o to netroufla sama říct. Strašně jsem se styděla za svoje záda. Dobře jsem věděla, že vůbec nejsou erotická nebo snad sexy, dokonce bych řekla, že jsou dost odpudivá. Pavel už si ale zřejmě zvykl. Cítila jsem, jak svými prsty přejíždí po dlouhých vybělených a zduřelých jizvách. Když jsem se na sebe náhodou podívala do zrcadla, vypadlo to, jako kdybych měla na zádech přísáté tlusté bílé moučné červy, které už nikdy ze

svého těla dolů nedostanu. Pavel byl tak něžný a vnímavý. Podezřívala jsem ho, že se spíkl s mým psychiatrem, který mu neustále opakoval, že musí udělat vše pro to, aby mě udržel v klidu a pohodě. A Pavel takový byl, nikdy hádku sám nezačal. Vždycky čekal, až se vyvztekám. Choval se ke mně jako k duševně nemocnému a nevyrovnanému člověku. A to bylo přesně to, co mě během hádek tolik vytáčelo. Jenže když jsem se potom uklidnila, musela jsem mu dát za pravdu. Já přece jsem duševně nemocný a nevyrovnaný člověk.

Každou sobotu mi nosil snídani do postele, protože já chodila do práce a on měl svoji kancelář doma. Vždycky mě nechal vyspávat po náročném týdnu. V neděli jsme si role měnili, to jsem zase připravovala snídani já Pavlovi. Dneska jsem dostala toasty s máslem a se šunkou, k tomu pořádnou sklenici mléka a pro sebe uvařil svůj tradiční kbelík kávy, který měl objem skoro celý litr. Pil vždycky jen černou bez cukru a bez mléka. A pokud byl objem hrnku menší než půl litru, kafe mu prostě nechutnalo. Nejhorší na tom bylo, že to vědro dokázal vypít stejně tak rychle jako já obyčejné presno z malého hrnečku.

„Na večer mám pro tebe překvapení,“ zamrkal na mě a pustil v televizi dopolední zprávy.

„A proč až večer?“ poušmála jsem se radostně.

„Protože dneska má být ještě tepleji než včera, nerad bych se venku uvařil za živa,“ rozesmál se.

„A večer půjdeme kam?“

„Nech se překvapit. Nebuď tak zvědavá, musíš se naučit trpělivosti,“ provokoval mě a uložil se na svou polovinu postele a kávový korbel si položil na holý hrudník. Dopolední zprávy ale zrovna dnes nepřinášely žádnou zajímavou novinku. To, že bude dnes opět nesnesitelné vedro, jsem věděla s předstihem už od svého kyčelního kloubu.

„Nechci být trpělivá,“ vztekala jsem se jako malé dítě.

„Ale budeš muset.“ Po skončení několika nezajímavých reportáží, například o tom, jak se u nás skvěle daří exotickým plodinám, se zvedl ze své postele s už prázdným hrnkem a zmizel ve své pracovně. Zřejmě měl ještě něco na práci, než mě vezme někam ven na to překvapení.

Bolest v kyčli se přes noc trochu zmírnila a já už se mohla bez hlasitého sykání posadit a vstát z postele. V noci zřejmě přšelo. Dokonce i parapety za okny byly ještě lehce mokré. Mohla jsem přes den alespoň dohnat resty, které se mi během pracovního týdne nahromadily. Vyprat prádlo, umýt nádobí, vyčistit podlahy v celém bytě a utřít prach na policích. Naplánovala jsem si, že ještě uklidím Potterův přístěnek pod schody, ale na to už mi odpoledne nezbyl dostatek energie ani chuti. Tak to nechám na příště, ono se to taky nezblázní. Musím se přece připravit na večerní překvapení.

Pavel mě večer odvezl tramvají až pod Petřínskou rozhlednu a posadil mě do lanovky. Potom mě majetnický objal kolem ramen, aby všichni věděli, že já patřím jenom jemu. Myslel si, že život se mnou je nějaká velká výhra, a to od něj bylo hezké.

„Miluju tě, moje Adrianke,“ zašeptal mi něžně do vlasů.

Vystoupili jsme v horní stanici a Pavel mě chytil za ruku. Vedl mě betonovou cestičkou až k restauraci, která byla vybudována na kopci nad Prahou. Posadili jsme se do salónku s obrovskými prosklenými okny k romantickému stolu rezervovanému jen pro dva.

„Něco oslavujeme?“ smála jsem se, když mně gentleman-sky pomohl posadit se na židli a přisunul mě blíž ke stolu.

„Vlastně jo,“ souhlasil. „Dostal jsem novou zakázku.“

„Jakou zakázku?“

„Tak velkou, že bys klidně mohla dát v práci výpověď.“

„To je skvělé,“ zaradovala jsem se. „Ale já nechci skončit v práci, proč bych to dělala?“

„Protože, moje lásko,“ chytil mě za ruce a naklonil se přes stůl pokrytý bílým ubrusem a tmavomodrými ubrousky, „vydělám tolik peněz, že už nebudeš muset pracovat.“

„Ale proč bych už neměla pracovat? Mám tu práci ráda,“ pořád jsem nerozuměla tomu, co mi tady vůbec říká. Přece po mně nemůže chtít, abych byla jen Madla u plotny, která umí nazpaměť všechny recepty z kuchařky.

„Protože bys měla vychovávat naše dítě.“

„Ale já nejsem těhotná.“

„Zatím, ale já bych si moc přál mít dítě,“ usmál se a stiskl moje ruce pevněji. „Manželé přece mívají děti.“

„Manželé?“ divila jsem se jako puberťačka, která vůbec nemá potuchy o tom, o čem tady ten muž mluví.

Pavel zalovil v kapse svých kalhot a vyndal z nich černou sametovou krabičku. Otevřel ji a já uviděla nádherný prstýnek s velkým bílým kamenem. „Adriano Hermanová, vezmeš si mě za muže?“

Byla jsem naprosto zaskočená tím, co právě řekl. Chvíli jsem jen tupě zírala jako nemyslicí tvor, než mi to všechno došlo. Všechny informace se mi v mozku honily ze strany na stranu a trvalo docela dlouho, než zapadly na to správné místo. Teprve potom jsem se usmála a dostala ze sebe souhlas: „Ano, vezmu si tě!“

Vyskočil ze svého místa, aby obešel stůl, poklekl přede mnou na jedno koleno a navlékl mi ten nádherný prsten. Potom mě políbil a dokonce i napomádovaní číšníci nám k našemu zasnoubení zatleskali jako v nějakém americkém filmu. Byla jsem naprosto dojatá a šťastná, že se vůbec někde na světě našel muž, který mě tak moc miluje.

„Miluju tě,“ zabořila jsem mu prsty do vlasů a přitáhla si ho k sobě znovu, abych ho mohla ještě jednou nedočkavě políbit.

Až po další zamilované puse začali číšníci nosit na stůl jednotlivé chody naší romantické večeře. Připadala jsem si tak šťastná a vůbec mě nenapadlo, že by se mohlo stát něco, co by naši lásku dokázalo pokazit. Když jsem myslela jen na sou-

časnost a na tenhle okamžik, měla jsem pocit, že prožívám příběh z červené knihovny.

„A co bude s tím dítětem?“ zeptal se mě Pavel, když jsme na úvod vynikající večeře spořádali předkrm v podobě šunkové rolky s křenovou pěnou. Takový retro pokus, jako kdybychom si hráli na elitu národu, a přitom jsme měli hluboko do kapsy. Jenže já tu rolku s tím křenem fakt strašně milovala. Nikdo mi ovšem nesměl připomenout, že šunka neroste na stromě, ale vyrábí se z masa.

„Je pravda, že bych dítě moc chtěla, mám pocit, že mi už hrozně dlouho chybí,“ připustila jsem s vyplašeným úsměvem. Nikdy předtím jsme o potomcích nemluvili.

„Máme na to přece věk. Tobě je třicet a mně třiatřicet, máme oba skvěle placenou práci. A krásný byt, který je ale strašně prázdný.“

„Ty vážně tolik toužíš po malým Pavlíkovi?“ podivila jsem se.

„Nevím, jestli zrovna po Pavlíkovi, radši bych asi holčičku, ale jinak je mi to jedno,“ pokrčil rameny, a jako by se nechumelilo, pustil se do hlavního chodu. „Dala by sis víno?“

„Zatím nejsem těhotná, tak bych si snad dát mohla,“ snažila jsem se ho pobavit.

„Prosím přineste nám lahev bílého, nějaké lepší vínko,“ poprosil číšníka, protože vínu absolutně nerozuměl. „Máme co oslavovat.“

„A jaký tvůj projekt je vlastně tak skvělý, že už bych kvůli němu nemusela pracovat?“ ptala jsem se mezi jednotlivými sousty, aniž bych se namáhala přemýšlet nad tím, že s plnou pusou se nemluví.

„Mohla bys odejít ze své práce, ale zaměstnal bych tě já,“ přiznal.

„Počkej, jako že bych dělala pro tebe?“ usmála jsem se.

„No spíš bych potřeboval tvoji pomoc. Napsal jsem scénář k jedné hře. Tvůrcům, které jsem oslovil, se moc líbil a chtějí na tom se mnou spolupracovat. Věří, že na tom vyděláme balík peněz, ale je potřeba ji vyrobit v několika jazý-

cích. Myslel jsem si, že bys mohla dělat překladatelku do angličtiny a do francouzštiny.“

„A co kdyby ten projekt nevyšel?“ zapochybovala jsem. „Neměli bychom z čeho žít.“

„Ale kdybys mi s tím pomohla, mohli bychom být spolu a ještě na tom ušetřit nebo spíš vydělat víc.“

„Já vím, Pavlí, ale chceš založit rodinu, musíme mít přece nějakou jistotu,“ zvažovala jsem všechna pro a proti. Věděla jsem, že Pavel žije trochu s hlavou v oblacích a nic moc dopředu nerozmýšlí. Když ho něco napadne, jde do toho vždycky rovnou po hlavě a dokáže se nadchnout pro neuvěřitelné věci.

„Dobře, tak dokud to půjde, budeš pracovat v nakladatelství a já na té hře,“ souhlasil s mým návrhem. Za tohle jeho nekonfliktní jednání jsem ho tak zbožňovala. „Ale s tím překladem mi nějak pomůžeš, že jo?“

„To je jasný,“ souhlasila jsem a povzbudivě na něj zamrkala.

Když jsem se po nádherně náročném večeru osprchovala, zabalila jsem se do ručníku a přehopsala bosýma nohama do ložnice. Pavel už na mě čekal v posteli. Byl přikrytý jen do pasu a z multimediálního přehrávače hrál můj oblíbený soundtrack *Mamma Mia!*

„Nechceš mi zatančit?“ navrhl mi laškovně.

„A nechceš si mě raději vzít?“ pustila jsem ručník na zem a stála před ním docela nahá. Zatočila jsem se kolem dokola a zvedla ruce nad hlavu. Vyskočil z postele a přitom mu spadla deka, viděla jsem, že si také neoblékl pyžamo. Jeho penis už byl připravený na všechno a pyšně se tyčil do výšky. Vzal mě do náruče a něžně uložil do postele. Hladil mě po celém těle a bylo to strašně příjemné. Lechtal mě na čele, po obličeji, na krku, na prsou a sjel níž až na břicho. Potom obkroužil pupík, třísla, dolů na stehna a přes kolena a holeně se dostal až k prs-

tům na nohou. Namasíroval mi chodidla a každou chvíli mě lehce políbil někam na obnaženou kůži. Pokaždé jsem slastně sykla a prohnula se v kříži jako luk. Jeho polibky se mi někdy zdály tak elektrizující, jako kdyby do mě někdo pustil proud energie.

Na chvíli jsem otevřela oči a pohlédla na svoje ňadra, kde mě Pavel hladil svými velkými dlaněmi. Všimla jsem si, že je jeho ruka nějaká příliš černá, skoro jako černošská ruka. Měla jsem pocit, jako by se někde umazal od sazí nebo se snad spálil a kůže mu zčernala. Prudce jsem se posadila a chytila jeho ruku do dlaní a pečlivě si ji prohlížela ve světle lampičky na nočním stolku.

„Co se stalo?“ polekal se a přestal mě laskat. Přisedl si ke mně blíž a otřel si rty hřbetem ruky, kterou jsem mu nechala volnou.

„Nic, jen se mi zdálo, že na té ruce něco máš.“ Nechtěla jsem mu na rovinu říkat, že jsem pravděpodobně blázen, protože jsem na svém nahém těle viděla ruku někoho úplně jiného. Nebo si to se mnou možná jen pohrávaly stíny vycházející ze stolního světla překrytého textilním širmem.

Pavel nikdy nepřipustil, že by se mnou něco bylo špatně. Bral to jen tak, že jsem trochu nemocná, jako kdybych měla dlouhodobou chřipku, která zase postupem času přejde. Snažila jsem se před ním svoje úzkosti schovávat a zbytečně ho nezatěžovat věcmi, se kterými stejně nic nemohl udělat. On se mě zároveň snažil donutit, abych se za chyby na své kůži nestyděla. On už si zvykl. Jenže většina lidí, kteří viděli moje zjizvená záda poprvé, reagovala naprosto stejně. „Ježiš, co se ti to stalo? Kdo ti to udělal?“

Měla jsem chuť na ně vždycky zaječet: já nevím, nepamatuji si to, ale nikdy jsem nedostala tolik odvahy. Jen jsem mávla rukou, abych jim jasně dala najevo, že to nestojí za řeč anebo že se o tom nehodlám bavit. Většinou pochopili a víc se mě

nevypτάvali. Dokonce se mě jednou jedna dívka ve sprše v tělocvičně zeptala, jestli je v našem vztahu s Pavlem všechno v pořádku. Asi si chudinka myslela, že mě Pavel doma bije koženým páskem. Byla mi strašně protivná, a tak jsem se jí šeptem svěřila, že je u nás všechno naprosto v pořádku. Jen máme oba dva rádi trochu tvrdší sex. Dokonce jsem jí poradila, kde na internetu by si také mohla pořídit pomůcky na sado maso. Už nikdy víc se mě nevypτάvala.

Horší to bylo na koupališti. Tam jsem se necítila dobře, a když jsem zrovna nešla do bazénu, nosila jsem kolem ramen přehozený velký pléd. Nikdy bych se mezi lidmi neproměnádovala jen tak. Cítila jsem na sobě ty pohledy, jak se za mnou všichni lítostivě a pohoršeně otáčejí. Všechny ty jizvy měly jedno společné, byly mou nedílnou součástí, stejně jako bolavá kyčel a dlouhá tenká jizva na holeni. Patřily ke mně. Jen jsem si sakra nemohla vzpomenout, kde a kdy jsem k nim přišla.

Umíchala jsem jednoduché těsto na palačinky, protože Pavel měl sladké moc rád a za ten včerejšek si opravdu zasloužil, abych mu trochu podstrojovala. Měl to být takový snídaňový oběd, protože už bylo skoro poledne. Když jsem nalila první placku na pánev, vypotácel se z ložnice s obrovským zívnutím. Protáhl se ve dveřích a málem sevřenou pěstí narazil do železných futer mezi chodbou a obývacím pokojem.

„Dobré ráno, miláčku,“ pozdravil mě s unaveným výrazem ve tváři. Skoro to vypadalo, jako že se vůbec nevyspal. Anebo naopak, spal až příliš dlouho.

„Dobré poledne, pane Kittlere,“ políbila jsem ho a musela si při tom stoupnout na špičky, abych na něj dosáhla.

„Mám ti už říkat paní Kittlerová?“ zasmál se.

„Tak moment, chlapče,“ zamávala jsem mu vařečkou zapatlanou od těsta přímo před obličejem. „Za prvé jsem ještě slečna a za druhé, kdo řekl, že si vezmu tvoje příjmení?“

Máme tu přece konečně emancipaci.“ Jedna kapka litého těsta se svezla z dřevěné vařečky na kuchyňskou desku a rozprskla se na všechny strany. Musela jsem si utrhnout papírovou utěrku, abych ještě čerstvé těsto z černého mramoru setřela. Jakmile tam zaschne, bude se mi dolů škrábat velmi těžce, a já se bála, že bych si při své nešikovnosti mohla krásnou novou kuchyňskou linku poničit.

„Já ti dám emancipaci,“ chytil mě kolem pasu a chtěl mě ztrestat. Naštěstí jsem papírovým ubrouskem stihla kapku utřít včas. Zmuchlala jsem jednorázovou utěrku v pěsti.

„Palačinky,“ křičela jsem se smíchem a sápala se po pánvi, kde se na upečené placece začaly tvořit malé měsíční krátery. „Vždyť se mi spálí.“

„Tak ať se spálí,“ dychtivě mě políbil.

„Počkej, je to nová pánev.“

Nakonec mě nechal, abych se opravdu postarala o zapnutou plotnu. Pokusila jsem se první palačinku zachránit. Jenže když jsem ji otočila, byla už zespodu lehce připálená. No co, první jde stejně vždycky do koše. Pavel si vzal z košíčku na baru zelené jablko a hlasitě si ukousl pořádný kus šťavnatého ovoce.

„Miláčku, nejsi náhodou těhotná?“ napadlo ho.

„Pavlí,“ podívala jsem se na něj přísně. „Myslíš, že po jednom nechráněném sexu budu druhý den vědět, jestli jsem těhotná?“

„No, myslel jsem, jestli třeba něco necítíš.“

„Nebud' blázen,“ ušklíbala jsem se a nalila na pánev druhou várku sametového těsta. Tuhle už připálit nesmím.

Snažili jsme se o miminko několik týdnů, které postupně přerostly v měsíce. Bylo mi jasné, že když se ve třiceti rozhodnu pro první dítě, nebude to jen tak a těhotenství se opravdu nedostaví na počkání. Mezitím jsme plánovali vlastní svatbu, zamluvili jsme si květnový termín následujícího roku, abych

měla dostatek času zařídit vše potřebné. Byla jsem hrozně ráda, že mě Pavel nechává, abych všechno udělala a vymyslela sama. Jen jsem mu zadávala konkrétní úkoly a on je postupně plnil podle harmonogramu. Bylo mnohem rychlejší všechno plánovat v jednom člověku než trávit čas nad tím, že bychom se dohadovali, kdo chce jakou barvu květin nebo výzdoby. Do plánování svatby jsem se naprosto ponořila, odvádělo to totiž moje myšlenky od dítěte, které stále nepřicházelo. Až příliš jsem se upnula na představu, že jednou budu matkou.

A jak jsem tak strašně moc plánovala svou soukromou budoucnost, nějak jsem začínala opomíjet pracovní povinnosti. Všechno jsem dodělávala na poslední chvíli a dokonce se mi stalo, že jsem důležité úkoly odevzdala i po termínu. Zatím mě za to nikdo neupomínal a nikdo se nad tím nepozastavoval, ale já sama cítila, že mi to není zrovna příjemné.

Po jednom nepříjemném pohovoru s šéfkou Debnerovou jsem vyrazila na oběd s kolegyní Adélou. Ředitelka po mně chtěla nějakou další práci navíc a já nebyla ochotna ji vykonat nad rámec pracovní doby. Prostě jsem na to neměla čas, měla jsem spoustu dalších povinností. A navíc daleko příjemnějších. Debnerovou to celkem zaskočilo, protože na odmouvání u mě nebyla vůbec zvyklá.

Adéla byla mladá holka s dlouhými havraními vlasy, vždycky perfektně upravenými, červeně namalovanými tvářemi a brýlemi s tlustými černými obroučkami. Byla to vlastně jediná moje přítelkyně, které jsem se svěřovala, i když jsme se téměř nestýkaly mimo práci. Jen párkrát jsme spolu zašly na kávu, ale Adéla upřednostňovala bouřlivý noční život a na to já jsem moc nebyla. Diskotéky mě nebavily, protože jsem se styděla tančit na parketu před očima slídících ožralů. A alkohol jsem raději pila doma v klidu a sledovala u toho například romantický film, u kterého jsem si i poplakala.

Neměla jsem moc kamarádek, kterým bych se mohla svěřit. Měla jsem spíš spoustu známých, ale opravdický přátelský vztah jsem zatím nebyla schopna si vybudovat.

Už jednou jsem se Adéle svěřila, že se teď s Pavlem pokoušíme o dítě. Ale to, že jsem z toho už značně nervózní a že se bojím neúspěchu, jsem jí zatím neřekla.

„Tak jak pokračujete s miminkem?“ ptala se nadšeně, když nám číšník na stůl naservíroval hustý zeleninový vývar s jádrovými knedlíčky. Ty jsem já samozřejmě nejedla a nechala je netknuté na širokém okraji hlubokého talíře.

„Zatím to vypadá dost beznadějně,“ připustila jsem. Pustila jsem lžici zpátky do polévky a úplně mě přešla chuť na jídlo. Zase se mi usadila na prsou ta obrovská tíseň. Bylo to jako velký balvan, který mi zabraňoval, abych se pořádně nadechla.

„A snažíte se dostatečně?“ pousmála se.

„Jo, snažíme a už nás to i přestává bavit. Už se nemilujeme pro potěšení, ale z povinnosti. Sex je teď pouze za účelem rozmnožování,“ ušklíbla jsem se zrovna, když mi číšník přinesl druhé jídlo. Nedojedanou polévku jsem nechala odnést a přisunula si k sobě čistě bílý talíř s rýží a omáčkou ze sojových bobů.

„Musíš být trpělivá,“ snažila se mě uklidnit a podezřele si prohlížela šlichtu, kterou mi číšník přinesl. Adéla byla typický masožrout, a kdyby si každý den k obědu nedala pořádný flák masa, asi by byla hodně nepříjemná a podrážděná. S tím se mi svěřila snad už při našem prvním společném obědě. Pokaždé nevybíravým způsobem komentovala můj výběr hlavního chodu. Podívala jsem se pořádně, co jsem si to dnes objednala, a zanořila vidličku hluboko do šlemovité hnědé omáčky. Možná, že jí dnes dám za pravdu. Nevypadalo to zrovna vábně.

„A už jsi byla na gyndě?“ napadlo ji, když jsem se odvážila a vložila si první sousto do úst. Nechutnalo to zrovna špatně, ale je pravda, že o gastronomickém zážitku se tedy rozhodně mluvit nedalo.

„Ne, nebyla.“

„Měla bys jít, třeba je to jen nějaká drobná vada, nebo něco není třeba úplně dobře,“ napadlo ji.

Došlo mi, že tahle možnost mě zatím ani nenapadla. Nebyla jsem na ženské prohlídce dokonce už několik let. Respektive nikdy, pokud jsem si pamatovala.

2 Nervózně jsem poposedávala na koženkové lavici v čekárně ženského doktora Eliáše Gebauera. Prapodivné jméno, ale proti gustu... Byl to přední pražský gynekolog na soukromé klinice. Nechtěla jsem jít jen tak k nějakému doktorovi, nešlo mi přece o obyčejnou preventivní prohlídku. To byl opět úkol pro Pavla a jeho internetový zázrak, kde se podle něj dalo najít úplně všechno. Porovnával všechny recenze pražských gynekologů a nakonec se rozhodl, že nejlepší variantou bude právě tenhle Gebauer. Zaujalo ho totiž, že byl několikrát na lékařské misi v Africe. Nechala jsem si ho ráda doporučit. Nevím, kam jinam bych sama jen tak bez objednání šla. Zavolala jsem do jeho ordinace a ochotná a milá sestřička mi nabídla termín ještě v tomto týdnu. Měla jsem z prohlídky obavy. Nebála jsem se bolesti. Nevěděla jsem vůbec, co mě čeká, ale moje nejistota pramenila odněkud zevnitř. Nějaká neprobádaná vzpomínka mě silně tlačila vzadu na temeni hlavy. Bylo to něco, na co bych si měla vzpomenout, co bych měla vědět. I když jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem ji vytlačit dál do mozku, aby se mi ukázaly její jasnější obrysy. Bylo to, jako když si nemůžete vzpomenout na jméno herce ze slavného seriálu, a přitom vám nenaskakuje ani obraz jeho tváře. Prostě víte, že už jste ho viděli, ale nedokážete ani říct, jestli měl černé, nebo blondaté vlasy.

Z urputného přemýšlení mě vyrušila až sestřička. Ještě oblečená jsem měla přejít do doktorovy ordinace a posadit se na tmavě modrou koženkovou židli. Všude to tam čpělo dezinfekcí a známým nemocničním pachem. Bylo zvláštní, že vůně a smrady jsem si pamatovala dobře. Jen jsem k nim

nedokázala přiřadit správné situace. Ale vím, že první, co ve mně vyvolalo emoce, byl ostrý a těžký kořeněný parfém pracovnice na ambasádě v Sieře Leone. Zнала jsem tu vůni, i když mi nebyla úplně příjemná. Uklidňovala mě a vyvolávala ve mně pocit bezpečí. Ale proč?

„Dobrý den, jsem Gebauer,“ podal mi ruku a mile se na mě usmál. Byl vysoký a velmi pohledný. Hádala jsem, že mu nemůže být o moc víc než mně, a to mě hodně znervózňovalo.

„Dobrý den,“ potřásla jsem mu rukou, protože na víc jsem se v tuhle chvíli nezmohla. Přitom jsem si doma připravila několik otázek, které jsem chtěla hned na úvod položit. Jenže jsem si ani na jednu nevzpomněla.

„Posaďte se,“ ukázal na židli u svého stolu. A já poslechla jako hodná holčička. Opatrně jsem se sesunula až k opěradlu a složila si ruce mezi koleny. Otevřené dlaně jsem opřela o sebe a cítila jsem, jak se mi začínají potit. „Tak, slečno Hermanová, nebo už snad paní?“ usmál se tak sladce, až jsem přestávala věřit tomu, že je jeho přívětivost a ohleduplnost upřímná.

„Ne, zatím slečna,“ usmála jsem se nejistě.

„Co vás trápí?“

Dvakrát jsem se z hluboka nadechla, než jsem ze sebe vysoukala to nejdůležitější. Přece proto tady jsem, aby mi pomohl. Jen jsem vůbec netušila, proč jsem tady u doktora tak nejistá. K psychiatrovi a psychologovi jsem chodila skoro každý týden a nikdy jsem tolik nervózní nebyla. A určitě to nebylo proto, že bych se styděla před takovým fešákem svléknout do naha. Záda mu ukazovat nebudu, a že se mi bude dívat mezi nohy? Vždyť nebudu první ani poslední, kterou viděl. To mě kupodivu nijak netrápilo.

„Snažíme se s přítelem o dítě a pořád nám to nejde,“ svěřila jsem se.

„Jak dlouho už se snažíte?“ zeptal se a přitom vyfukával do počítače skoro stejnou rychlostí jako já. Všimla jsem si, že ani on nepoužívá při psaní na klávesnici všech deset prstů,

jak by měl. Po vystouplých písmenkách mu běžaly sotva tři prsty. Přesto by si klidně mohl dát závody s někým, kdo umí psát všemi deseti.

„Půl roku,“ trochu jsem si realitu přibarvila, bylo mi trapné říkat, že sotva po třech měsících začínám panikařit.

„Myslím si, že v tom nebude žádný závažný problém,“ usmál se na mě a na malou chvilku zvedl pohled od monitoru. Nebo spíš od klávesnice, protože stejně jako já koukal na svoje prsty, aby se trefil do příslušných tlačítek. „Jste u nás poprvé. A kam jste chodila předtím?“

„No, já skoro už dva roky nikde nebyla,“ přiznala jsem se upřímně. Ani nevím, jak je to dlouho, co jsem ženského lékaře nenavštívila.

„A předtím jste chodila ke komu?“ zeptal se.

Teď jsem se zarazila, moje paměť tak daleko nesahala. Zbyly jen chabé útržky z mojí vlastní minulosti, které jsem nedokázala nikam zařadit. Nevěděla jsem a bála se každého okamžiku, kdy se mě na to někdo zeptá. „No, já nevím,“ zakoktala jsem se.

„To nevádí,“ mávnul nad tím rukou. Předpokládala jsem, že moji složku z psychiatrie v počítači nemá, a tak nemůže vědět, jaké mám problémy. „Odložte si za plentou a vyskočte si na stůl.“

Poslechla jsem, sundala si šortky i kalhotky a s velkou nevolí se vysoukala na kozu. Roztáhla jsem nohy přesně podle úchyťů na paty a chodidla a zavřela oči. Cítila jsem nával horka, jak mi stoupá po celém těle, a tep se mi hlasitě rozbušil ve spáncích. Napadlo mě, že by lékařská komora měla zakázat výkon gynekologické praxe mladým a hlavně hezkým doktorům. Nevadilo mi, že mi bude ohmatávat moje přirození lékař, ale vadilo mi, že to bude mladý hezký kluk.

„Posuňte se zadečkem blíže ke mně,“ poprosil doktor Gebauer a já měla pocit, že se propadnu hanbou skrz to polstrované lehátko až na zem.

Chvíli mě prohlížel, bylo to nepříjemné, ale vůbec ne fyzicky, spíš psychicky. Byl hrozně něžný a neustále měl

obavu, aby mě nic nebolelo. Takhle nějak se choval Pavel při našem prvním sexu, vzpomínala jsem si.

„Žádný problém tu nevidím,“ zavrtěl hlavou. „Pojďte dolů, vezměte si kalhotky a ještě se mi položte tady,“ ukázal na vedlejší lehátko přímo u monitoru s ultrazvukem.

„Podíváme se ještě dovnitř,“ usmál se, když mi namazal břicho průhledným lubrikantem a přejížděl hlavicí ultrazvuku po mém podbříšku. Oči mu klouzaly z jedné strany černobílého monitoru na druhou. Chvilími se zastavoval a obsluhoval kolečko na klávesnici přístroje.

Vůbec jsem nemluvila, na nic jsem se ho neptala. Jen jsem čekala. To, že nic nevidí, jsem ale vůbec nebrala jako pozitivní zprávu.

„A k předchozímu těhotenství došlo spontánně?“ zeptal se najednou do ticha.

„Jakému předchozímu?“ nechápala jsem, na co se ptá. „Já ještě nemám děti.“

„Ne, to rozhodně ne. Určitě jste rodila, minimálně jednou, možná dvakrát,“ ujistil mě a díval se na mě asi tak stejně zmateně jako já na něj.

„Počkejte, jak jste na to přišel?“ vyskočila jsem na lokty, abych se mu podívala do očí a ujistila se, že si nedělá legraci. Nedělal. Sám nechápal, proč se ho takhle hloupě ptám.

„Opravdu jste bezesporu porodila přirozenou cestou dítě,“ tvrdil sebejistě. Byl zmatený. S takovým případem se evidentně ještě nesetkal.

„Ale já si nepamatuju, že bych kdy rodila!“ Cítila jsem, jak se mi do očí derou slzy lítosti a naprostého zoufalství. Bylo to, jako kdyby někde mezi námi udeřil blesk s tak ohlušující silou, že se mi v uších rozhostilo nepříjemné pískání. Rozklepaly se mi ruce i nohy a do tváří se mi vlila horkost. V ústech mi naprosto vyschlo a já nebyla schopna ani polknout.

„Máte potrhanou sliznici, ale dávno zhojenou, a i porodní cesty jsou značně rozšířené. Předpokládám, že jste rodila před více než rokem... naposledy,“ ujišťoval mě. „Copak vy o tom nevíte?“

Chytila jsem se zoufale za hlavu a sklopila oči, aby neviděl, jak se mi zalévají slzami. Nechtěla jsem, aby mě viděl plakat, byl to naprosto cizí člověk, ale nešlo to zastavit.

Doktor Gebauer mi podal ubrousky, abych si otřela upatlané břicho. Soustředila jsem se na pohyby od levého boku na pravý a dřela pupík v jednom a tom samém místě. Potřebovala jsem z hluboka dýchat, abych se nerozeřvala nahlas. S rudýma očima jsem se znovu oblékla a posadila se zpátky na tmavomodrou židli u bílého lékařského stolu. Podal mi další ubrousky, abych si mohla otřít slzy a vysmrkat se. Netlačil na mě, nemusela jsem mu nic říkat, nebylo to mojí povinností. Proto vyčkával, jak můj vnitřní zápas dopadne. Když jsem se ujistila, že dokážu promluvit, aniž by mi přeskakoval hlas, spustila jsem: „Před třemi lety mě našli na ulici před ambasádou v Sieře Leone.“ Otírala jsem si stále vlhké oči do kapesníku. Určitě jsem si rozmazala řasenku i stíny. Všimla jsem si černých šmouh na bílém ubrousku. „Nevěděla jsem ani, jak se jmenuju, natož kde jsem byla. Až později mi řekli, že jsem byla pár let pohřešovaná.“

„Pár let a vy si nic nepamatujete?“ divil se doktor.

„Ne, vůbec nic. Proto jsem se bála jít k jakémukoli doktorovi, abych se nedozvěděla něco, co nechci vědět. Přesto mám zdravotní problémy.“ Slzy se mi konečně přestaly valit po tvářích. S Pavlem jsme o tom moc nemluvili, protože vycítil, že mě dostává pod velký psychický tlak. Teď jsem ale nějak měla potřebu to ze sebe všechno vysypat. Byl to úplně cizí člověk, který se na mě nebude muset denně dívat. Nebude mě litovat a už nikdy víc nebude tuhle situaci muset řešit. Neúčastnil se mého vnitřního souboje, ale přesto ho jistě situace zajímala z profesního hlediska.

„Po dlouhé terapii jsem dosáhla jen toho, že si pamatuji to, jak jsem nastoupila v Ruzyni do letadla na dovolenou směrem Sierra Leone. Ale vůbec netuším, jestli sama, nebo s někým. Prostě si nic nepamatuju.“

„A jaké máte zdravotní potíže?“ zajímalo doktora.

„Při namáhavém pohybu mě začne bolet kyčel a potom taky tohle,“ vyhrnula jsem si triko a ukázala mu záda.

„Byla jste zbičována,“ řekl mi klidně, když uviděl moje vybělené jizvy.

„Jak jste to poznal?“ Už několikrát mě napadlo, že ty rány jsou od biče, ale nikdy mi to nikdo nepotvrdil.

„Půl roku jsem sloužil v Keni v programu Lékaři bez hranic a taková zranění jsem viděl na mnoha tamějších ženách, ale o Sieře Leone toho mnoho nevím.“

„A ta kyčel?“ napadlo mě ho vyzpovídat. Možná že mě konečně zajímalo dozvědět se, co se mi vlastně tehdy stalo. Tak moc jsem se své minulosti bránila, že mi to znemožnilo pohnout se do budoucnosti. Proto mi jistě osud nechce seslat dítě. Nejdřív možná musím zjistit, kdo doopravdy jsem.

„Může to být cokoliv, nějaký chirurg nebo ortoped by musel vidět vaše rentgenové snímky. Potom by mohl určit, co se vám vlastně stalo,“ vysvětlil mi.

„Vy jste si jistý, že jsem byla těhotná?“ zpovídala jsem ho dál.

„Ne, já jsem si jistý, že jste porodila a zřejmě více než jednou, ale za to ruku do ohně nedám. Musel bych vás vyšetřit důkladněji,“ souhlasil. „Jinak jste naprosto zdravá, tedy po gynekologické stránce.“

„Děkuju vám,“ odhodlala jsem se podat mu ruku. „Možná jste doopravdy přišel na to, proč nemohu otěhotnět. Musím nejdříve zjistit, co se tehdy stalo.“

„Myslím, že to je ta správná terapie,“ souhlasil doktor Gebauer.

„Děkuju vám, pane doktore.“

„Zatím není za co,“ pousmál se. „A přijďte na kontrolu, až objevíte svou historii.“

Vracela jsem se domů naprosto rozhozená, zklamaná a zároveň lehce uspokojená. Čekala jsem, že mým problémem bude nějaký obyčejný zánět nebo třeba jen špatně načasovaný sex, ale ne moje minulost.

Sedla jsem si v metru na jednu volnou sedačku a nechala se kolébat svými neúnosnými myšlenkami. Došlo mi, že už se tomu nemůžu dál bránit, že budu muset začít bojovat o svou rodinu, jinak mi osud opravdu žádné další dítě nenadělí. Jediné, co mě doopravdy děsilo, byla skutečnost, že někde na světě pobíhá osamocené mé dítě nebo dokonce děti a já nemám ani tušení o jejich existenci. Daleko horší bylo ale uvědomění, že možná děti neběhají. Co když jsou pohřbeny někde hluboko v džungli? Copak bych mohla být jednou z těch matek, které o svého potomka přišly? Byla to pro mě natolik děsivá představa, až jsem pocítila tak prudkou lítost a stesk, že se mi znovu spustily slané proudy slz. Copak se můžu za takové situace stát znovu matkou? To nemůže být pravda. Máma by přece nikdy nemohla na svého syna nebo na svou dceru zapomenout. To se přece nemůže stát!

Po nekonečně dlouhých minutách, kdy mi v hlavě naskakovala jedna odporná a hnusná představa za druhou, jsem konečně nepatrně zvedla hlavu. Do té doby jsem vnímala jen špičky několika cizích bot, které se míhaly po podlaze ve vagónu metra. Zapomněla jsem vystoupit. Probralo mě hlášení, že už jsme na konečné. Vystoupila jsem na perón a přešla úplně klidně zase na druhou stranu. Bylo mi zcela jedno, jestli mě někdo pozoruje. Museli si fukat na čelo a říkat si, že do města přijela buranka z venkova. Navíc s líčidly rozmazanými po celém obličejí. Znovu jsem s tupým výrazem nastoupila do zpátečního metra a posadila se na volné sedadlo hned u dveří.

„Tak, miláčku, jak jsi dopadla u toho doktora?“ vítal mě Pavel, hned jak jsem se vrátila do našeho bytu. Vešla jsem dovnitř jako mátoha a chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že se mě na něco ptá.

„Co se stalo?“ chytil mě za ramena a já se znovu rozplakala. Nejdřív se mě snažil uklidnit, a až potom mě chtěl vyslyšet.

„Mám dítě,“ štkala jsem nahlas.

„Cože? Jaké dítě?“ nechápal.

„Doktor mi řekl, že už jsem byla těhotná, že jsem i porodila přirozenou cestou jedno nebo možná dvě děti,“ rozeřvala jsem se nahlas jako malá holka. Ramena mi škubala v pravidelných vzlycích a já ten urputný pláč nebyla schopna zadržet.

„Cože? Ale jak? Jak je to možné?“ nerozuměl tomu. Ani já tomu nerozuměla, jak jsem mu to asi mohla vysvětlit?

„Já nevím,“ hájila jsem se lítostivě a znovu jsem si vzpomněla na tu dobu, kdy mi pořád někdo pokládal nějaké otázky, kterým jsem nerozuměla, a jen jsem odpovídala: ... já nevím, já nevím, já nevím.

„Ano, já vím, že jsi ztratila paměť. Ale že bys zapomněla na svoje děti?“ nechápal. Tiskl mě k sobě stále pevněji a snažil se udržet moje tělo, aby sebou už tolik neškubalo. Měl vždycky pocit, že čím pevněji mě bude držet, tím dřív se přestanu bát.

„Já nevím, já vážně nevím,“ plakala jsem ještě hlasitěji. Začala se mi klepat brada a z nosu mi vytékaly hleny.

„No tak, miláčku, neplakej, ničeho se neboj, jsem s tebou,“ ujišťoval mě a tiskl mě k sobě tak pevně, jak to jen šlo.

Pavel mě uložil do postele a seděl u mě tak dlouho, dokud jsem neusnula naprostým vyčerpáním. Celou noc potom proseděl u svého počítače, aby zjistil, co moje retrogradní amnézie vlastně znamená. Co všechno může způsobit a jak zajistit, abych si vzpomněla na svou minulost. Už to hledal několikrát a snažil se celé věci přijít na kloub, ale dnes měl potřebu svoje bádání obnovit.

Když jsem se brzy ráno probudila, bylo mi daleko lépe. Celou noc jsem se sice převalovala a zdály se mi děsivé sny, ale ty jsem si alespoň pamatovala. Honila jsem malé děti všech věkových kategorií, potom ony honily mě, a nakonec jsem je hledala a nemohla je najít. Byly to zmatené příběhy, které

nedávaly žádný smysl. Jedno měly společné. Pokaždé jsem cítila strach.

„Jak je ti?“ ptal se Pavel starostlivě, když jsem otevřela oči. Viděla jsem na něm značnou únavu. Vždycky takhle vypadal, když seděl celou noc na židli a díval se do monitoru. Měl neuvěřitelně krvavé oči a vypadal, jako by plakal.

„Připadám si unavená, i když jsem spala tak dlouho,“ přiznala jsem se mu upřímně.

„Něco jsem si hledal o té amnézii.“

„A co jsi zjistil?“

„Ve tvém případě jde o retrográdní amnézii, což je neschopnost vybavit si poznatky a zážitky uschované před spouštěcím stimulem, který amnézii způsobí,“ o citoval mi perfektně naučenou definici.

„To víme, to už nám říkal můj psychiatr. A jak si můžu vzpomenout?“ doufala jsem, že si nastudoval všechny poznatky. Ale pochybovala jsem, že by během jediné noci přišel na něco víc než můj lékař.

„Podle strýčka Googla jen velmi málo lidí přijde o veškeré vzpomínky. Spíš se ztrácí jen ty útržky, které ti nebyly příjemné, ty se vytěsní do nevědomí,“ vysvětloval.

„Přece ale celý můj dosavadní život nebyl hrozivý, abych ho celý zapoměla,“ hájila jsem se.

„Dlouhodobá paměť je v podstatě sklad, ve kterém jsou informace trvale uloženy. Představuju si to jako harddisk počítače,“ vysvětloval mi Pavel svou řečí. „Jsou sem zařazovány informace, které se často opakují, nebo zážitky se silným citovým zabarvením. Patří sem i schopnost číst, psát, počítat nebo znát své vlastní jméno. Pokud si člověk nemůže vybavit určité informace, neznamená to, že by se z paměti ztratily. V takovém případě informace jen nebyly nalezeny nebo byly překryty událostí aktuálnější a významnější. Což znamená, že dokumenty, které hodíš do koše nebo vymažeš z počítače, se pořád dají najít, ale musíš vědět, jak se k nim dostat. A tvůj mozek funguje stejně.“

„Chceš říct, že mám šanci si vzpomenout?“ zeptala jsem se.
„Umíš mi obnovit data na starém harddisku?“

„Postižení dlouhodobé paměti se projevuje tak, že si nepamatuješ události z minulosti. Nepamatuješ si jména příbuzných, blízké přátele, známé herce a politiky, které jsi dříve znala. Ale izolované poškození jenom dlouhodobé paměti je dost neobvyklé.“

„Takže jsem rarita?“ divila jsem se.

„Já nevím, ale podle toho, co jsem četl, by sis mohla aspoň na něco vzpomenout, kdyby ses vrátila na známá místa.“

„Ale já ani nevím, jaká místa to jsou!“ hájila jsem se skoro zoufale. „Nevím, kde jsem se narodila nebo kde jsem vyrůstala.“

„Musíme se vrátit proti proudu času.“

„Ale jak?“

„Byl bych pro, abychom se vrátili na místo, které si pamatuješ jako první,“ řekl a znělo to, jako kdyby vážně chtěl, abych si na všechno vzpomněla.

„Ale to je britská ambasáda v Sieře Leone v západní Africe,“ pousmála jsem se.

„Nejbližší letadlo odlétá za dva dny, už jsem zabukoval letenky!“

„Cože jsi udělal?“ vyděsila jsem se. Přece po mně nemůže chtít, abych se tam vrátila zpátky. Nemám sice žádné špatné vzpomínky, ale zároveň nemám ani ty dobré.

„Chceš vědět, kdo jsi, ne?“ zeptal se mě naprosto vážně.

„Ano, chci, ale...“ cítila jsem, jak mi znovu vlhnou oči. Netušila jsem, co mám za slovem *ale* říct. Nevěděla jsem, proč se mi tam nechce jet. Na druhou stranu jsem chtěla zpátky do Afriky.

„I já chci vědět, jakou ženu si беру za manželku,“ chytil mě pevně za obě ruce. Zřejmě si myslel, že jsem chtěla dodat něco podobného. Ale tohle jsem úplně neměla na mysli.

„Pavlí, ale já se bojím toho, co zjistím. Co když je to hrozné?“ vyděsila jsem se.

„Je mi jedno, co bylo předtím, než jsme se poznali. Je to ale důležité pro tebe, a tudíž i pro mě. I kdybys třeba někoho zabila, Adriano, je mi to úplně jedno. Já si chci vzít tuhle ženu, kterou znám, ať už udělala nebo zažila cokoliv,“ řekl mi ta nejkrásnější slova, jaká jsem ve svém životě slyšela. Nebo alespoň jsem si to myslela.

„Miluju tě, Pavle. Ať už zjistíme cokoli, vždycky to tak bude,“ slibovala jsem.

„Dobře. Co si pamatuješ jako první? Víím, že je to vzpomínání těžké, ale prosím zkus to.“

„Už jsme to přece probírali,“ vzdychla jsem.

„Prosím,“ upřel na mě kalný a zarudlý zrak a já mu nedokázala odolat.

„Dobře,“ zavřela jsem oči a snažila se v myšlenkách vrátit zpátky do svého prvního dne. „Vím, že jsem se probrala na nějakém gauči na chodbě. Byly tam velké béžové dlaždice poskládané do kosočtverců. Byla jsem strašně zbitá, všude samá trzná rána, boule a modřiny. Víím, že mě hrozně bolelo celé tělo. Ta paní, co u mě stála a držela kelímek s vodou, říkala, že se jmenuju Adriana Hermanová a že jsem vedená v databázi jako pohřešovaná osoba,“ vzpomínala jsem si urputně. „Říkala mi, že mě našli na ulici před ambasadou, ležela jsem tam skoro nahá a zbitá.“

„A před tím nic nevíš?“ vyzvídal dál.

„Ne, vůbec nic,“ přiznala jsem se. „Vlastně jediné, na co si vzpomínám, je, že jsem nastoupila do letadla do Sierry Leone a měla nehty na rukou i na nohou nalakované na červeno. Vedle mě seděl někdo, kdo mi byl blízký, ale nevím, jestli to byl muž, nebo žena. Ani když mi četli seznam pasažérů, nedokázala jsem si vzpomenout.“ Cítila jsem, jak se mi mozek rozpíná do všech stran a snaží se vzpomenout na všechny detaily. Jak se závratnou rychlostí rozbíhají mozkové závitky.

„Musíme prostě odjet do Sierry Leone,“ rozhodil přesvědčeně rukama.

„Chci najít svoje dítě nebo zjistit, co se s ním stalo,“ řekla jsem rozhodně, ale velmi tiše.

„Pozítří odlétáme do minulosti.“

Moje šéfová a ředitelka nakladatelství Plastiková Sue seděla ve své kanceláři, když jsem za ní přišla se svou prosbou o dočasnou dovolenou. Čekala jsem, že mi bez problémů vyhoví, když jsem za poslední rok a půl nezameškala ani jediný den. Dovolenu jsem si brala jen velmi málo a neschopenku jsem jí na stůl nepoložila ani jednou. Předpokládala jsem, že za veškerou tu práci tady mi vyhoví.

„Ale já vás tady potřebuju!“ rozčilovala se jako malé dítě a nervózně bušila svými dlouhatánskými rudými umělými nehty do desky stolu.

„Paní Debnerová, ale já vážně neměla jediný den volna, co tady pracuju, a teď je to pro mě velmi důležité,“ prosila jsem ji. Byla jsem připravená na to, že mě ta baba neurčitého věku natolik vytočí, až podám okamžitou výpověď.

„A co máte tak důležitého, že nás chcete opustit?“ ptala se se zájmem.

Nejdřív jsem si myslela, že jí odpovím, aby si trhla nohou nebo že ji to vůbec nemusí zajímat, ale nakonec jsem se rozhodla vyjít s pravdou ven. Byl to poslední pokus, jak se dohodnout v klidu.

„Paní Debnerová, potřebuju najít svoji minulost, než se provdám za svého přítele,“ vysvětlovala jsem. „Před třemi lety mě našli na ulici a já si nepamatovala ani svoje jméno.“

„To jste mi nikdy neřekla,“ podivila se a bylo vidět, že ji to konečně začalo aspoň trochu zajímat.

„Nemám vůbec potuchy, co se v mém životě do té doby dělo. Jediné, co vím, je, že jsem byla tři roky nezvěstná, bohužel si ale nepamatuju ani své rodiče nebo rodinu, nevím, kam jsem chodila do školy ani jestli jsem vůbec studovala. Nepamatuju si, kde jsem dostala první pusu ani kdy jsem přišla

o panenství,“ už zase se mi začaly do očí řinout slzy. Prudce jsem zamrkala. Přece tady nebudu bulet, když stojím před touhle necitlivou babiznou.

„To mě moc mrzí, Adriano,“ přiznala baba Debnerová. „Asi vážně potřebujete najít důkazy o tom, co už všichni víme. Že jste šikovná, nadaná a především vzdělaná žena, která si dokáže se vším poradit.“

„Děkuju vám,“ brala jsem to od ní jako uznání a velkou pochvalu.

„Vážně, Adriano, jste nesmírně nadaná,“ přidávala Debnerová pořád na svých chválách. Ani jsem nevěděla, proč to dělá.

„Chtěla bych aspoň vědět, odkud pocházím.“

„Vy opravdu nemáte tušení?“ divila se pořád dokola, až mi to bylo dost nepříjemné.

„Ne. Ani nevím, kde jsem se narodila.“

„Vezměte si volno, odjedte do té vaší Afriky a hlavně se nám brzy vraťte i s vaší pamětí,“ usmála se nakonec a zase našpulila rty, jako kdyby si snad chtěla na svůj neuvěřitelně drahý mobil vyfotit nové selfie. Podle mě to byl botox a dokonce několikrát za sebou.

„Děkuju vám, ozvu se brzy a všechnu práci potom doženu o víkendech,“ slíbila jsem a ani jsem netušila, jakou budou jsem si tím na sebe ušila.

3 Mezinárodní letiště Lungi ve Freetownu, ležící na samém pobřeží Atlantského oceánu, oddělovala od hlavního města Sierry Leone rozlehlá zátoka Tagrin. Po tom, co jsme si přeřídili hodinky o sto dvacet minut zpátky, přivítala nás rozlehlá letištní hala. Sama o sobě nevypadala tak strašně. Nebyla o nic horší než v některých ostrovních destinacích, kam se běžně létá na dovolenou. Jenže tady na mě dýchl závan něčeho známého. Něčeho blízkého.

„Musím na záchod,“ svěřil se mi Pavel šeptem. „Kde tu mají toalety?“

„Tam za tím sloupem,“ ukázala jsem bezmyšlenkovitě na jeden z podpěrných pilířů velké prosklené haly.

Pavel si odskočil a potom se ke mně zase rychle vrátil.

„Byla jsi tu, vážně,“ radoval se. „Věděla jsi hned, kde jsou tu záchody.“

„Ano, vždyť jsem odtud odlétala zpátky do Evropy,“ nepřipadalo mi na tom nic divného.

„Miláčku, ale tohle je příletová hala, tady jsi při odletu rozhodně být nemohla,“ ujistil mě Pavel.

„Myslíš, že se mi vrací vzpomínky?“ zašklebila jsem se na něj ironicky. Mou poznámku ale zřejmě ve svém zápalu pro věc dočista přehlédli.

„To nevím, ale co vím jistě, je, že se ti určitě brzy všechno vybaví,“ sliboval a já na chvíli začala pochybovat o tom, který z nás dvou vlastně potřebuje psychiatra.

Přesunuli jsme se taxíkem do přístavu. Do místa, kam mířila většina turistů z letiště. Abyste se dostali přímo do srdce hlavního města, bylo nutné požádat převozníka a dobře mu zaplatit. V takhle velkém městě by běžný evropský turista zřejmě čekal nějaký trajekt nebo stálou linku, ale domorodci to patrně nepovažovali za nutné. Patřilo to už k místnímu koloritu. Zaměstnávali tu několik mladíků s vlastními lodičkami, kteří fungovali jako převozníci. Kdybychom tu byli jen na dovolené, určitě bych si to užívala. Z jedné strany nás obklopovaly vysoké věžáky hustě osídleného města a z druhé se před námi rozprostíral nekonečný oceán.

Už jsem tudy jednou jela. Pamatuju si ale jen opačnou cestu. Oceán jsem tehdy měla po své levé ruce. „Cokoliv ti tady bude připadat povědomé, musíš mi to říct,“ nabádal mě Pavel na staré rezavé lodi, které chrčel motor tak hlasitě, že jsem mu skoro nerozuměla. Souhlasně jsem přikývla a očima přejížděla zářící zlatavé slunce, jehož paprsky se odrážely na jemných vlnkách mořské hladiny.

„Musíme hledat každý záblesk z tvé minulosti, každou maličkatou vzpomínku, abychom se dostali ke kořenům,“ ujišťoval mě pořád dokola, až mi jeho pozornost přestávala být příjemná. Ještěže ten motor tak burácel a já mohla předstírat nedoslýchavost.

Pavel pro nás zarezervoval hotel Swiss Spirit skoro na pobřeží. Nebyl to sice pobyt v typicky africkém stylu, ale na to, že jsme potřebovali jen někde složit hlavu, to úplně stačilo. Byl to spíš jeden z těch honosnějších hotelů přímo u golfového hřiště, ale levnější Pavel na portálu booking.com prostě nenašel. Celou cestu měl vlastně perfektně naplánovanou přes internet, a kdyby tu vypadlo třeba jen wi-fi připojení, nevím, jestli by byl schopný najít alespoň záchod.

„Proč jsi vybral zrovna tenhle hotel?“ nechápala jsem výběr švýcarského typu ubytování zrovna tady, v suverénně nejchudší zemi světa.

„Protože je to odsud jen čtrnáct minut pěšky na britskou ambasádu, kde tě tehdy našli,“ vysvětlil jasně.

„Jen proto?“ divila jsem se.

„Víš, co by mě nejvíc zajímalo?“ přešel mou otázku bez povšimnutí. „Cos tady vůbec dělala. Je to tu dost nebezpečné. Kriminalita je tu fakt obrovská. Přepadávají tu lidi i za bílého dne, v noci se nedoporučuje vůbec vycházet.“

„Já nevím, Pavlí, kdybych to věděla, dnes bychom tady asi nebyli,“ ujistila jsem ho už trochu podrážděně. Tyhle otázky mi nebyly vůbec příjemné, ale daleko víc mě dráždilo, že na ně neznám odpověď. Je to stejné, jako když se rodiče pořád dokola ptají malého syna, proč to udělal. Proč jsi zmáčkl ten knoflík, když jsme ti jasně říkali, že na něj nemáš sahat? No, asi právě proto, že jste mi to říkali. Lákalo mě udělat něco zakázaného... něco nepovoleného.

„Jedno je podle mě jisté,“ přemýšlel nahlas. „Nejela jsi sem sama, bylo vás tu víc.“

„A kde jsou ti ostatní?“ položila jsem další z milionu nezodpovězených otázek.

„Možná jsi jediná přežila,“ napadlo ho.

„Ale co? Přepadení? Masakr? Zemětřesení?“ rozhazovala jsem bezmocně rukama.

„Nemám tušení,“ ujistil mě. Vyndal ze svého zavazadla plastový kelímek a natočil si vodu z vodovodu v koupelně, která náležela přímo k našemu pokoji.

„Nepij to,“ okřikla jsem ho.

„Proč ne?“

„Voda není pitná.“

„A jak to víš?“

„Pavle, já to nevím,“ vytočila jsem se. „Byla jsem tady, zřejmě jsem tu strávila tři roky života, který si nepamatuju, některé věci mi prostě uvízly v hlavě. Víím, že tu není pitná voda, neptej se mě, prosím tě, pokaždý, když něco řeknu,“ rozčilovala jsem se hlasitě.

Začalo se stmívat a Pavel rozhodl, že na britskou ambasádu stejně můžeme vyrazit až ráno. Teď už tam nikdo nebude. Vzal mě na večeři, ale tak moc se bál těch banditů, kteří tu všude okolo řádí, že jsme zašli jen do hotelového baru dole v přízemí vedle recepce.

„Co si dáte k jídlu?“ zeptala se servírka s barevným šátkem uvázaným kolem hlavy.

„Dejte nám dvakrát rybu s omáčkou kren-kren s fu-fu nebo rýží,“ objednala jsem automaticky, aniž bych vůbec otevřela jídelní lístek, který nám servírka stejně ani nenabídla.

„Vyznáš se,“ ocenil Pavel mou snahu.

„Asi jo,“ přiznala jsem se.

Fu-fu byl nastrohaný knedlík z uvařené a vykvašené cassavy. Omáčka kren-kren na mé porci ryby se táhla jako sliz, ale ani to mě nepřekvapilo, na rozdíl od Pavla, který se na pokrm moc netvářil. Já jsem to snědla hned. Zнала jsem chuť toho jídla, navíc ryba byla jediné maso, které jsem dokázala pozřít. Věděla jsem, že všechno jídlo se tu i v restaura-

cích připravuje výhradně na ohni a na jeho úpravu se vždycky používá palmový olej a červený pepř.

„Nechutná to úplně špatně,“ přiznal, když se konečně zakousl do své porce, to já měla už skoro polovinu v sobě.

„Já vím,“ souhlasila jsem s plnou pusou a příborem v ruce.

„A co dostaneme k snídani?“ zeptal se Pavel, když jsem dojedla.

„Myslím, že pečivo s taveným sýrem, vajíčkem a se sardinami a fazolky nebo maso,“ vysypala jsem ze sebe okamžitě.

„Pořád si nevzpomínáš?“

„Ne,“ zavrtěla jsem smutně hlavou. „Pořád nic.“

„Ale máš nějaké mlhavé záblesky vzpomínek.“

„Ano, něco se mi vrací, ale nemá to naprosto žádnou souvislost. Plácám, co mě napadne, ale pořád to jsou jenom matné záblesky. Nic víc bohužel nedám dohromady,“ rozčilovala jsem se.

Hned další ráno nás čekala ta nejdůležitější cesta ze všech. Pro mě byla vlastně ta nejtěžší. Vyrazili jsme z hotelu velmi vážným krokem, jako by se mi tam vůbec nechťelo, i když jsem byla strašně zvědavá, co se na ambasádě vůbec dozvím. Třeba dokážu poskládat dalších pár střípků ze své ožehavé minulosti. I když nejlepší internetové mapy na Googlu tvrdily, že pěšky tam půjdeme čtrnáct minut, já jsem cestu dokázala prodloužit na dvacet. Najednou mě opustila veškerá odvaha, kterou jsem v sobě nashromáždila za celou dobu života v nevědomosti.

Bílá hranatá budova se spoustou oken a s černou kovovou bránou obehnaná tropickými zelenými keři vypadala pořád stejně, jako když jsem ji před lety opouštěla. Kamenná podezdívka a zastřešené zádveří nabízely bezpečný vstup pro každého, kdo potřeboval ochranu. Vypadala spíš jako obyčejná škola pro malé děti než záchrané útočiště britských občanů na půdě znesvářených afrických kmenů v Sieře Leone.

Bylo to krátce po Vánocích. Neměla jsem vůbec potuchy o tom, kde jsem, ani co bylo tehdy za den. Dokonce jsem vůbec netušila, jaký je vlastně rok. Ležela jsem na červeném otomanu, který jistě nebyl z tohoto století, a na sobě jsem měla jen nějaké kusy kůže a strakatých cárů oblečení. Na nohou mi chyběly boty a podle ošlapaných chodidel a špíny na prstech už zřejmě dost dlouho. Měla jsem hrozně dlouhé vlasy, skoro do poloviny zad, a vůbec nebyly lesklé a hebké, jak by se mi líbilo.

Já vlastně ani nevím, jaké byly předtím, ale takhle jsem je nikdy nechtěla. Ani potom jsem ale nedostala odvalu k tomu, abych si je nějak výrazně zkrátila. Víím, že mi pokládali spoustu otázek, ale já jim nedokázala odpovědět na nic. Nevěděla jsem, proč tu jsem, jak dlouho, ani z jakého důvodu. Všichni kolem mě mluvili anglicky. Já věděla, že nepocházím z Británie, ale z České republiky, ale i tak jsem chápala každé slovo, které mi říkali. Patriotismus k vlastní zemi byl ve mně zřejmě velmi hluboko zakořeněný. Dokázala jsem ze sebe dostat jen jméno Adriana Hermanová, ale i tak mi v uších znělo, jako kdyby vůbec nebylo moje.

Na ambasádě jsem strávila několik týdnů, než Britové vyřídili moje nové doklady a cestovní pas s českými úřady. Adriana Hermanová byla skutečně vedena mezi pohřešovanými. Chvíli to trvalo, než mě dokázali poslat letadlem zpátky do Prahy.

Oblékli mě do čistých šatů a vysadili na letišti. Nikdo mi nic nevysvětlil, nic neukázal, a přesto mě poslali do běžného života jako nepopsaný list nějaké obyčejné knihy. Když jsem vystoupila na ruzyňském letišti, byla jsem úplně sama. Na všechny ostatní cestující někdo čekal, někdo je vítal, jen já tam stála dlouhé minuty jako tělo bez duše. Ten čas v letištní hale mi připadal naprosto neskutečný. Zdálo se mi, že tu stojím poprvé, že jsem nikdy neviděla panorama tohoto města, ani ty ulice spojené s mou vlastní historií, která mi byla tak strašně cizí.

Přesto tam na mě čekaly dvě divné ženy. Byly to nějaké úřednice, které měly moje vyzvednutí jako náplň práce. Ubytovaly mě v azylovém domě na okraji hlavního města a přehazovaly si mě jako horký brambor. Na policii mi sdělili, že nenašli žádné mé žijící příbuzné, protože moje matka spáchala sebevraždu po tom, co jí řekli, že jsem se ztratila v Africe. Víím, že jsem tehdy necítila žádný hluboký zármutek. Bylo mi jen líto, že zemřel nějaký cizí člověk. Ale žádná bolest se nedostavila. Vždyť jsem tu ženu vůbec neznala. Otce nemám a o jiných příbuzných nemají záznamy. V azylovém domě se mnou mnohokrát mluvil psychiatr, ale bezúspěšně. Na nic jsem si nevzpomněla. Sociální pracovnice měly jediný cíl: začlenit mě do pracovního procesu a vystrnadit mě z azyláku, abych tam nezabírala místo pro ty, kteří to opravdu potřebují. Práci jsem našla celkem rychle díky znalosti několika cizích jazyků. Po pár měsících jsem vydělala tolik, že jsem si mohla pronajmout garsonku na jednom z pražských sídlišť. A když jsem se přestěhovala do vlastního bytu, přestali mi i oni klást dotěrné otázky. Byla jsem vděčná, že v mém novém zaměstnání v nakladatelství nikdo nezná mou situaci. Říkali o mně, že nechci nic prozradit, že se nedružím, ale nebyla to pravda. Jen jsem se nedokázala začlenit do hovorů, protože jsem neměla čím přispět do soukromých debat. Neměla jsem vlastní životní zkušenosti, kterými bych se mohla pochlubit.

A pak jsem poznala Pavla a veškerou svou pozornost jsem zaměřila na budování vztahu a práci v nakladatelství. Ani mě totiž tehdy nenapadlo, že bych měla víc pátrat po tom, kdo doopravdy jsem.

Pavel stiskl tlačítko zvonku a představil se. Zastřený hlas v mluvítku něco odpověděl. Když se rozezněl bzučivý tón a on zatlačil na prosklené vstupní dveře, bylo to, jako bych se vrátila do snu. Poznávala jsem ty chodby a dokonce i tu čer-

venou sedačku, pořád tady stála. Jako by mi chtěla sama připomenout, co všechno jsem za ty tři roky dokázala a co jsem musela porazit. Několikrát mě osud srazil na kolena a potom mi zase pomohl vstát, abych čelila dál svojí budoucnosti a současně minulosti.

„Dobrý den,“ přivítala nás starší dáma v rudém kostýmku s dokonale nalakovanými nehty a perfektně upravenými vlasy. Podala nám oběma ruku a potom nás zavedla do své neuvěřitelně velké pracovny s nábytkem dokonale naleštěným a vyrobeným ve stylu koloniálních okupantů. V tomto domě zřejmě Britové sídlili už od dob kolonialismu.

Posadili jsme se naproti dámě v rudém kostýmku a ona otevřela desky, které už měla připravené. Asi měla podobnou povahu jako Pavel, všechno měla dokonale nachystané a přesně věděla, jaké informace nám chce a hlavně může podat. Asi nechtěla, abychom ji dlouho zdržovali.

„Slečno Hermanová, byla jste nalezena na chodníku v naprosto zuboženém stavu. Nebylo možné vás nijak identifikovat, svoje jméno jste nám sdělila sama. Pár let před tím, než jsme vás našli, se ztratilo několik českých turistů. Šest z nich v severní oblasti v pralese, další tři na západním pobřeží a mladý pár v pralese na jihu Sierry Leone,“ vysvětlila nám.

„A víte o tom něco bližšího?“ ptal se Pavel za mě. Já jsem totiž vůbec nebyla schopná ze sebe vydat jediné slovo. Celá situace mi připadala naprosto absurdní.

„Bohužel, jen jejich jména a data narození, víc nic,“ ujistila nás britská velvyslankyně.

„Mohu si je přečíst?“ napadla mě spásná myšlenka. Kdybych znala jména svých tehdejších přátel, možná by se mi vybavily i jejich obličeje.

Dáma z ambasády mi podala list papíru, přečetla jsem si první jméno ze seznamu. Nikdy v životě jsem ho neslyšela, zkusila jsem druhé, ani při tom mě nebodlo u srdce. Dokonce ani to svoje jméno jsem si nedokázala přivlastnit. Měla jsem jen pocit, že se někdo jmenuje stejně jako já. Ze všech sil jsem